

Viel' Seisoo Vankkana I. W. W.

Kirj. M. P—N.

INDUSTRIAL Workers of the World liiton perustamisen jälkeen, lähes kahden vuosikymmenen ajan, reformistisia uudistuksia haihattelevat poliitikot ja ammattiunionistinen korkea johtajisto tuomitsivat teollisuusunionistisen työväestön kumouksellisen luokkaliikkeen ennen aikaansa syntyneeksi. Niin ollen se sai kuolemantuomion, suoraan taloudelliseen toimintaansa perustuvan ohjelmansa ja radikalaisuutensa tähden.

I. W. W:n kaltaisen järjestön tarve on konkellisen kehityksen ennenkuulumattoman nousun aikana käynyt yhä suuremmaksi. Järjestö, jota palkkatyöläiset tarvitsevat etujansa valvomaan siellä missä heidän tulee niitä valvoa, missä he tuottavat ja heidän työnsä tuloksia riistetään — työmaalla, samoin kuin vallankumouksellisimman työväenluokan osan lopullista päämäärää, teollista yhteiskuntaa varten — voi muodostua vain työläisten järjestyessä teollisuuksittain ja kaikkien teollisuushaarojen unioiden yhtyessä Yhdessä Suuressa Uniossa I. W. W:ssä.

Jokainen ajatteleva työläinen käsittää ettei työväen luokkaliike säily eheänä, ellei toimintaan nähden määräysvalta saa olla tinkimättömästi jäsenistöllä — jäsenistön yhteissuunnitelmien ja päätösten alainen. Tällä horjumattomalla perustalla on I. W. W. seisonut ja todellisia luokkataisteluooppeja levittänyt yli kolmekymmentä vuotta. Koko olemassaolonsa ajan on se käymänsä luokkataistelun kautta näyttänyt toteen ne teoriat ettei mitään rauhaa rakenneta työn ja pääoman välille *“niin kauan kuin nälkää ja puutetta on olemassa miljoonilla työläisillä ja niillä harvoilla jotka muodostavat työnantajaluokan on kaikki elämän hyvyydet.”*

Maailman kapitalistit, s.o. työväenluokan työn tuloksilla elosteleva ja rähmästelevä, sekä omistusvaltansa perusteella hallitsevassa asemassa oleva luokka, on julistanut sammumattoman luokkasodan valtansa säilyttämiseksi. Se ei koskaan ole tehnyt välirauhaa; se ei ole koskaan taannut työvätekeväälle luokalle puuttumatonta toimeentuloa.

Siitä huolimatta teollisuustyöläiset ovat jaoteltuina ammatillisiin ryhmiin. Työläiset ovat suurten yksilöjohtajain määräyksestä allekirjoittaneet aikamääräisiä sopimuksia, joilla sitoutuvat säilyt-

tämään riistorauhan, olemaan häirtsemättä sitä. Ja jos he tätä rauhaa rikkovat, tuomitsee “kansan” laatima laki ja “oikeus” heitä siitä.

Omistavalle luokalle jää kuitenkin vapaat kädet nostaa tuotettujen kulutustarvikkeiden hintaa; lamaannuskausien sattuessa vähentää työvoimaa, sulkea tuotantolaitoksia j.n.e. Ja kaikki nämä tällaiset toimenpiteet ovat lain ja oikeuden mukaisia, “pyhiä” ja kalliita. Olkoot työläisiä koskevat sitoumukset ja rauhansopimukset minkälaisia tahansa, se ei tule silloin kysymykseen, sillä suurempi voitto pääoman kokoamiseksi on kapitalistiluokalle kaikki kaikessa; se on sen “sieluna.”

Miltään puolelta asioita katsoen ei niin ollen ole ollut liian aikaista yhden suuren luokkajärjestön rakentaminen — järjestön, joka on julistanut sodan sotaa vastaan, suostumatta rakentamaan päivänkään kestävää välirauhaa, ennenkuin tuottava luokka tuottaa vain ihmiskunnan kulutustarvetta varten, eikä muutamien harvojen omistajien voittoa varten.

I. W. W:n opettamat luokkana järjestymisteoriat, alhaalta ylöspäin johto ja päätösvalta järjestön asioissa, sekä työmaataisteluopetukset ovat kasvattaneet aikanaan hedelmän. Maailman palkkatyöläiset alkoivat ihailen ja tutkien omistamaan I. W. W:n omaksi järjestökseen.

Poliittinen, samoin kuin ammatillinenkin, työväestön korkeasti oppinut johto näki siinä tuhonsa lähenevän. Siksi se ryhtyikin sen johdosta vastatoimenpiteisiin. Ensiksi rakennettiin TUUL-unio, “poliittis-taloudellinen” järjestö, mikä sanomalehtien kautta “lähetettiin” korvaamaan “teollisuusunionistisena” järjestönä sitä tarvetta, jonka vain I. W. W. palkkatyöväestön luokkajärjestönä kykenee tyydyttämään. (Huomautuksena mainittakoon, että ei I. W. W. mitään anna, vaan siihen liittymällä palkkatyöläiset kasvattavat sitä luokkavoimaa, jonka avulla he ovat kykeneviä ottamaan koko maailman hallittavakseen).

Vaan TUUL-unio ei ottanut eläkkeeseen. Aikanaan se kyllä (muutamien “työväen” sanomalehtien palstoilla) näytti johtavan kaikkia työtaisteluja mitä siihen aikaan käytiin. Pari vuotta siten annettiin koko TUUL-unio A. F. of Laborille, vaan ei se toimenpide kääntänyt A. F. of Laborin

rivijäsenistön huomiota teollisuusunionistisen järjestymismuodon paremmuuteen.

Johtajavalta vanhoillisissa unioissa tahtoisit tietysti halusta säilyttää johtoasemansa muuttumatomana. Mutta siinä käy kuten vanhuuttaan lahoavan ja hajoavan astian, joka ei vanhuuttaan enää voi pitää sisällään olevaa ainetta. Niinpä nyt saammekin nähdä ja kuulla saman johtajiston nerokkaan kekseliäisyyden tuloksia. Tehtiin hätä hätää uusi "astia", "teollisuusunio CIO", johon todellisen teollisuusunionismin haudankaivajat ovat korviaan myöten "rakastuneita".

Miksi niin?

Kun seuraamme CIO:n, joka on esiintynyt johtavana järjestönä viimeaikaisissa istunalakoissa ja muissa työmaataistelussa — toimintaa, niin näemme päivän selvästi etteivät lakkojen sovittelutavat tai luokkienvälisen rauhan rakentaminen ole yhtään muuttunut A. F. of Laborin ohjelmasta. Yksi mies määrää kymmenien tuhansien työläisten asioista; määrää heidät lakkoutumaan tai lopettamaan lakon; määrää heidät istumaan koneittensa ääressä, tai poistumaan tehtaista. Union tunnustaminen ja aikamääräiset työsopimukset ovat työtaistelussa asetettu suurimmiksi vaatimuksiksi CIO:n taholta. Samalla ohjelmalla on A. F. of Labor tehnyt itsensä "uloskuluneeksi" jo vuosikymmeniä sitten.

Politiikot ovat aina pyrkineet uskottamaan työläisille ja koko maailmalle, että työläiset eivät omien luokkajärjestöjensä kautta kykene itseään hyödyttävällä tavalla toimimaan, eivätkä päämääränsä saavuttamaan, jos heiltä puuttuu "hyvä mies" johtoa.

Nyt kuitenkin heidänkin taholtaan selostetaan CIO:n toimintaa ihailtavana, teollisuusunionistisena luokkaliikkeenä. CIO:ta kuvaillaan järjestönä jossa vallitsee jäsenvalta, mihin I. W. W:kin "vanhanaikaisena" saisi vaihtaa periaatteensa.

Tosiasiat kuitenkin puhuvat selvää kieltään — aivan toisessa äänilajissa. CIO:n rakennetaan ei edellytä teollisuusunionistista luokkana järjestymistä, sillä CIO:n jäsen on vain oman teollisuusalansa uniossa jäsenenä, jossa jäsenvalta on — kuten olemme nähneet ja kuulleet ja kuten tämän yhteydessä on mainittukin.

Emme kuitenkaan usko, että CIO:n jäsenistöä voidaan kauan enää sitoa luokkarauha sopimuksilla. Se on ottanut askeleen teollisuusunionismia kohti, jolle I. W. W. on laskenut perustan joka tulee seisomaan vankkana. Läheisessä tulevaisuu-

dessä tulevat maailman palkkaorjat löytämään I. W. W:n edustaman teollisuusunionistisen järjestömuodon pettämättömäksi taisteluseekseen.

Nykyään, enemmän kuin koskaan ennen, on valankumouksellisen, teollisuusunionistisen luokkajärjestön rakentamisen huutava tarve. Puhutaan jo uudistuvasta teollisuuselämän lamaannuskaudesta, vaikka ennestäänkin on toistakymmentä miljoonaa työkykyistä työläistä, joille ei ole voitu työpaikkaa löytää.

I. W. W. on ainoa järjestö, joka jo pulakauden alkuvuosina esitti todellisen ja tehokkaan, työttömyyden poistamiskeinon, työpäivän lyhentämisen neljä-tuntiseksi ja työviikon neljäpäiväiseksi.

Pienikin voitto työläisten taisteluissa on parempi kuin ei mitään, mutta aikamääräiset työsopimukset ovat vain vahingollisia työläisille. Nykyinen suuri työttömien armeija näyttää olevan ijäksi sysättyä ulos tuotannosta ja samalla inhimillisistä elämänmahdollisuuksista — kokonaan unhoon. Ja kuinka paljon joutuukaan teollisuudesta liikatyövoimaa läheisessä tulevaisuudessa, entisten tarpeettomien lisäksi. Tämä järjestelmä ei enää parane paikkauksilla välillisestikään, vaikka kuinka "hyvät miehet" suunnitelmiaan esittäisivät. Ainoastaan teollisuuksittain I. W. W:hen luokkana järjestyneinä voivat teollisuustyöläiset muuttaa järjestelmän sellaiseksi, missä pulakaudet ovat tuntemattomia.

Teollisessa yhteiskunnassa, johon pyrkimys on ainoastaan I. W. W:n ohjelmistossa, ei kukaan ole työn puutteessa, toisten tehdessä ylenmääräisesti ja ylivoimaisesti työtä. Jokainen tekee osansa ja saa tarpeittensa mukaan.

Luonto ei ole luonut ihmistä orjaksi maailmaan, vaan jokaisella pitäisi olla yhtäläiset oikeudet nauttia tuhansien vuosien aikana tapahtuneen kehityksen tuloksista, sekä edelleen sitä kehitystä eteenpäin viemään, niin paljon kuin ihmisnero ja muut luonnon tarjoamat apulähteet edellyttävät. Siis järjestykäämme jäsenvaltaiseen luokkajärjestöön ja nouskaamme alistetusta palkkaorjuuden asemasta ylös elämään ja vapauteen.

Lakkotaistelussa on käynnissä luokkasota. Siinä törmäävät vastakkain ne yhteiskunnalliset luokat, joiden taloudelliset edut ovat vastakkaiset toisilleen. Tätä ristiriitaa ei voida sovittaa ennenkuin nykyisen järjestelmän perusteet perinpohjin muutetaan ja sen jälkeen kohotetaan työväestö rakentavana aineksena ja luovana kykynä sille kuluviin oikeuksiinsa.